

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΑ ΜΙΣΤΡΑΛ

3 ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Από το περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ τεύχος 1029, 15 Μαΐου 1970

Απόδοση Γ.Δ Χουρμουζιάδης

ΤΡΙΑ ΔΕΝΤΡΑ

Τρία πεσμένα δέντρα
Φράξανε το μονοπάτι.
Από τον ξυλοκόπο ξεχασμένα δέντρα
Κρυφομιλούν, σαν τους τυφλούς, αγκαλισμένα.
Στο βασίλειμα του ο ήλιος
Βάφει με το αίμα του τα τσακισμένα κλωνάρια
Κι απ τους φλοιούς τους ξεσχισμένους παίρνει
Ο αγέρας το άρωμά του.
Το ένα στραμπουλισμένο χέρι,
Πελώριο κι όλο φύλλα,
Το άλλο ζητάει,
Και μοιάζουν οι πληγές τους,
Σαν μάτια ζωντανών, γεμάτα παρακάλια.
Από τον ξυλοκόπο ξεχασμένα δέντρα,
Σαν πέσει η νύχτα εγώ θα έρθω σιμά σας,
Μες στην καρδιά μου θα δεχτώ,
Την ευγενική ρετσίνα σας, φωτιά που θα μου γίνει..
Κι αγκαλιασμένους και βουβούς,
Θα μας ανακαλύψει η αυγή,
Σπαρακτικό ένα ξόδι!

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ τεύχος 1034 1 Αυγούστου 1970
Απόδοση Γ.Δ Χουρμουζιάδης

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Καρφωμένο στη σάρκα μου φέρνω από χρόνια
Ζεστό μαχαίρι,
Ένα πελώριο στίχο που αφρίζει σαν το κύμα
Του αρχιπελάγους.
Φιλοξενώντας τον τυφλά, τα σωθικά μου σφάζει
Το μεγαλείο του.
Με το φτωχό αυτό στόμα που τόσα ψέματα είπε
Πώς να τον τραγουδήσω;
Τα τριμμένα, ξεχασμένα λόγια των ανθρώπων
Δεν έχουν την φλόγα
Της ζωντανής, της πύρινης γλώσσας που μέσα τους
Λαμπαδιάζει.
Σαν ένα βρέφος, με τον ορό του αίματος μου
Τον ανατρέφω
Και ποτέ ένα βρέφος δεν βύζαξε τόσο αίμα
Από ένα γυναικείο στήθος!
Ανελέητο δώρο, ατέλειωτο καψάλισμα,
Και μια οίμωγή..
Αυτός που τον έμπηξε βαθιά στα σωθικά μου
Ας με σπλαχνιστεί!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ

Κύριε! Εσύ που δίδαξες, συγχώρα με που διδάσκω,
που φέρω το όνομα της δασκάλας,
το οποίο Εσύ έφερες όσο στη Γη βρισκόσουν.

Δώσε μου μια μοναδική αγάπη για το σχολειό μου,
ώστε ούτε το κάψιμο της ομορφιάς
να μην μπορεί να κλέψει
την τρυφεράδα μου απ' όλες τις στιγμές.

Δάσκαλε, κάνε ασίγαστο τον ενθουσιασμό μου
και περαστική την απογοήτευση.
Βγάλε από μέσα μου τον πόθο
για δικαιοσύνη που εξακολουθεί να με τaráζει,
το γελοίο απομεινάρι της διαμαρτυρίας
που βγαίνει από μέσα μου όταν με πληγώνουν.
Να μην πονάει η περιφρόνηση και να μην θλίβομαι
για την λήθη αυτών που με δίδαξαν.

Κάνε με να είμαι πιο μάνα από τις μάνες,
για να μπορέσω ν' αγαπήσω
και να υπερασπίσω όπως κι εκείνες,
τα παιδιά που δεν είναι σάρκα της σάρκας μου.
Βοηθά με να πετύχω να κάνω για καθένα
από αυτά τον στίχο μου τέλειο,
να του ενσταλάξω αυτή την άφωνα,
την πιο δυνατή μου μελωδία,
ακόμη κι όταν τα χείλη μου δεν θα τραγουδούν πια.

Δείξε μου τη δύναμη του Ευαγγελίου σου έγκαιρα,
για να μην εγκαταλείψω τη μάχη της κάθε μέρας
και της κάθε ώρας.

Βάλε στο δημοκρατικό σχολειό μου,
τη λάμψη που σκορπίζεται
από το τρέξιμο των ξυπόλυτων παιδιών.

Κάνε με δυνατή,
ακόμα και στη γυναικεία αδυναμία μου
και στη γυναικεία φτώχεια μου,
κάνε με αδιάφορη για ότι μπορεί
να μην είναι αγνό,
για κάθε πίεση που δεν είναι
της ζεστής θέλησής σου στη ζωή μου.

Φίλε, Συντρόφεψέ με! Στήριξέ με!
Πολλές φορές δεν θα έχω άλλο
από Σένα στο πλευρό μου.
Όταν το δίδαγμά μου θα είναι πιο αγνό
και η αλήθεια πιο θερμή,
θα παραμείνω χωρίς τα εγκόσμια·
αλλά Εσύ τότε θα με κυβερνήσεις
ενάντια στην καρδιά σου,
που γνώρισε πολύ
τη μοναξιά και την αδυναμία.
Δεν θ' αναζητήσω παρά
στη ματιά σου τη γλυκύτητα της αποδοχής.
Πρόσφερε μου απλότητα και βάθος·
Λύτρωσέ με απ' το να είμαι
περίπλοκη ή κοινότυπη στο καθημερινό μου μάθημα.
Δώσε μου δύναμη να υψώσω τα μάτια

πάνω από το πληγωμένο στήθος μου,
μπαίνοντας κάθε πρωί στο σχολείο μου.
Να μη φέρνω στην έδρα μου τις υλικές μου ανησυχίες,
ούτε τις καθημερινές μικροαστικές μου θλίψεις.
Ελάφρυνε το χέρι μου στην τιμωρία
κι απάλυνέ το, ακόμα πιο πολύ στο χάδι.
Να μαλώνω με πόνο,
να ξέρω ότι έχω διορθώσει αγαπώντας!
Κάνε να γεμίσει με πνεύμα
το χτισμένο με τούβλα σχολείο μου.
Να τυλιχτεί με τη λάμψη του ενθουσιασμού μου
η φτωχή του αυλή, η γυμνή του αίθουσα.
Η καρδιά μου να είναι η κολώνα του
και η αγνή μου θέληση πιο δυνατή
από τις κολώνες και το χρυσάφι
των πλούσιων σχολείων.
Και, τέλος, θύμιζέ μου
από την ωχρότητα του καμβά του Βελάθκεθ,
ότι το να διδάσκεις
και ν' αγαπάς παράφορα στη Γη
είναι να φτάνεις με τη λόγχη του Λογγίνου
στην πιο καυτή πλευρά του έρωτα.